

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Heroidis Barbaræ mira cupiditas patiendi in morbis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Jul. Nigron.
in 17. reg. cō-
mun. Sos.
Issy. n. 10.
Onuphr. Pa.
nu. lib. de
Cardin. cap.
cū infirmi-
tas. de pœnit.
& remiss.

& in carcerem, & in mortem ire. Idem dixerunt, qui, castitatis amore, ægrotare maluerunt, quod de S. Casimiro, de S. Petronilla, deque alijs dicitur. *Novi Sodalem meum religiosum, ait Iulius Nigronus, cui Medicus extraordinarius Author erat, ut morbi cuiusdam depellendi causa, castitatem violaret. Stetit, ut debuit, inuictus: constanterq; tam fœdum non remedium, sed venenum repudiavit; imitatione Iacobi Cardinalis adolescentis, Lusitania rege nati: qui Anno 1459. à liminibus Apostolorum in patriam rediens. Florentia morbo retentus est. Vt ex eo conualesceret, medici parùm probi violationem castitatis suaserunt, sed non persuaserunt. Maluit enim mori, quàm fœdari; & qui cognomento Rosa dicebatur, ob suavisimos, ut opinor, mores: meritis est in celo candidorum coronam liliorum.* Nimirum eiusmodi Medici, valetudinis recuperandæ gratia, pro remedijs grauiissima peccata suadentes, causam dederunt, edicto grauiissimo Innocentij III. in generali Concilio, quod sic habet: *Ceterùm, cū anima sit multò pretiosior corpore, sub interminatione anathematis prohibemus, ne quis medicorum pro corporali salute, aliquid ægroti suadeat, quod in periculum animæ conuertatur.* Anima enim plus est, quàm corpus, absurdum ergo est, animam perdi, ut corpus seruetur; & longè fatiùs est membra morbis, quàm mentem peccatis grauari. Vt autem castitatis, ita etiam aliarum virtutum causâ præstat corporis dolores pati. Itaque inuenti sunt, qui cū, sine alio se contaminandi periculo, sani esse possent; tamen meriti maioris causa, morbos non solum æquanimiter tolerauerunt à diuina prouidentia illatos, sed etiam à Deo poposcerunt, ut inferrentur.

II.
Ferdinand.
Meltio. in
vita Mariæ
Victoriæ I. p.
cap. 9.

Recens historia edita est, de quadam Mariæ Victoriz sorore Barbara, quæ septemdecim annis, in monasterio, nihil ferè aliud cogitauit, quàm de amore Christi, & amore patiendi aliquid ob Christum. Quamuis enim naturæ eam debilem ac submorbidam fecerat, identidem tamen, ex ardenti desiderio patiendi, Deum precari non desijt, donec tandem, duobus ante mortem eius annis, in peculiaris gratiæ argumentum, morbis grauiissimis eam lecto affixit. Quam gratiam eo animo acceptauit, ut non solum tolerantissimè dolores omnes perferret, sed etiam, ut ne gemeret quidem, ad morbi vim alijs quiritando
expli-

explicandum; immò vt nullum vniquam rogaret, qui precibus à Deo ipsi sanitatem impetraret. Quin eò perfectionem intendit, vt inter morbi tormenta, semper quieta, immò & læta mente esset, Numiniq̄ue continuò, tamquam pro maximo beneficio, gratias diceret. Egregium omnibus, in morbi æstu, lamentantibus documentum. Non enim lamentarentur, sed gratias canerent, si morbos, inter gratias numerarent. Barbaræ patientiam sibi probari, ostendit Christus, dum ei viuenti ostendit gloriam beatorum, ac inter beatos, se quoque ipsum: quo tempore nomen Barbaræ in nomen *Dilectæ* illi commutauit; eiusq̄ue pectus tam vehementi amoris flamma Deumq̄ue videndi desiderio impleuit; vt, cum *dissolui & cum Christo esse cuperet*, non solum incolatum suum proloquatur doleret, sed etiam, vt vna illi hora centum annorum tempus esse videretur; &, cum mors instaret, Ambrosianum hymnum, decantari, *Deumq̄, laudari*, ac verba illa: *Omnibus diebus, benedicimus tibi*, perpetim repeti iuberet; quibus etiam in verbis beatum spiritum exhalauit.

Philip' 1. 23.
Psal. 119. 5.

Idem lib. 2.
cap. 8.

Cuius matri, Mariæ Victoriæ etiam ipsi, vt merendi copia maior esset, diuina bonitas varios immisit morbos. Iam antè, quam Mundo nuntium remitteret, multis fuerat infirmitatibus tentata; in Religiosum autem statum ingressa, duobus morbis oppugnata, itaque miserè confecta erat, vt eos, per omnem reliquam vitam persentiret. Septem annis, quibus cœnobio præfuit, nullo ferè temporis momento à capitis & stomachi dolore libera exitit. His sæpe accessit pectoris, lateris, & humerorum cruciatus; &, vt morbi in eam coniurasse viderentur, etiam febris in illam insiliit, nocturno præsertim tempore. Itaq; quasi morbi in excubijs essent, ita jam hic, jam ille in eam vim suam exerebat; jamq̄ue vnum, jamq̄ue alterum membrum, aut pars corporis, per vices patiebatur. Ob quam causam medici dicebant, diuinis illam, non naturæ viribus, nec sine manifesto miraculo, vixisse. Super hæc molestus corpusculum eius sudor, ac tandem quotidianus vehementer fatigauit. In quibus tamen omnibus malis, animo quieto & læto fuit, visaq̄ue est semper tantò hilarior, quantò magis morbi sæuiebant. Quin, loco euiulatum & querelarum, in pia suspiria, & Dei alloquia suauissimè

III.